Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2640/2024
11.09.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Радославе Мађаров и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милена Рупар Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1423/23 од 15.11.2023. године, у седници одржаној 11.09.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1423/23 од 15.11.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1423/23 од 15.11.2023. године укинута је пресуда Вишег суда у Пожаревцу П 10/23 од 02.03.2023. године и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди према туженом да се новац у износу од 28.500 евра којим је покојни ВВ за живота доброчино располагао у корист туженог ББ урачунава у наследни део туженог ББ, по смрти покојног ВВ. Тужиља је обавезана да туженом накнади парничне трошкове од 681.143,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на расправи пред другостепеним судом, ВВ, рођен 1947. године умро је ...2020. године и његови законски наследници су тужиља, унука по праву представљања иза покојног оца ГГ, сина оставиоца, супруга ДД и тужени, син. Тужиља је решењем оставинског суда упућена на парнични поступак да докаже предмет и обим заоставштине. Утврђено је да су 08.09.1994. године покојни ВВ и ДД, као примаоци издржавања, закључили са туженим, као даваоцем издржавања уговор о доживотном издржавању, са преносом својине на непокретној и покретној имовини означеној у уговору на туженог након њихове смрти. У уговору је наведено да су супружници по основу тековине сувласници на равне делове непокретности које су предмет уговора, између осталог и парцела бр. ... и ... у КО ..., које су у јавној књизи уписане као власништво ВВ, а да ће се пренос сувласничке припадности прималаца издржавања пренети на даваоца издржавања након смрти. Наведене две парцеле у КО ... експроприсане су 2009. године, а ВВ је као уписани власник 30.12.2009. године закључио споразум о накнади која му је исплаћена у два наврата – 27.01.2010. и 21.07.2010. године. Од накнаде исплаћене за експроприсане непокретности ВВ је 2011. године купио трактор са плугом, а 2016. године двособан стан у ... површине 58 м2. Тужени је од средстава остварених по основу зараде, као и уштеђевине бабе по мајци о којој је водио бригу, купио непокретности парц. бр. .. и .. у КО ... са породичном стамбеном зградом, помоћним зградама, њивама и земљиштем за 37.000 евра, који износ је исплатио у ратама од 28.12.2009. до 09.02.2010. године.

Са полазиштем на наведено утврђење, другостепени суд је одбио тужбени захтев, који је тужиља засновала на члану 66. Закона о наслеђивању, по коме се законском наследнику урачунава у његов наследни део поклон који је ма на који начин добио од оставиоца. Закључак да покојни ВВ није поклонио спорни износ туженом суд изводи из садржине непосредно изведених доказа, прихватајући као истините изјаве туженог и супруге покојног ВВ, ДД, саслушане у својству сведока, који су као чланови породичног домаћинства изнели на који начин су средства добијена по основу експропријације потрошена. Суд је имао у виду да тужиља нема непосредних сазнања о трошењу ових средстава, као и да сведок ЂЂ, продавац непокретности које је купио тужени, изношењем тврдњи везаних за висину стварно уговорене купопродајне цене наведене у уговору, односно у признаницама није довео у сумњу наводе туженог да је сам финансирао куповину породичне куће, без обзира на чињеницу што је покојни ВВ водио преговоре око њене куповине. У прилог закључка да непокретности у КО ... нису купљене од новца добијеног на име накнаде за експроприсане непокретности по оцени суда је и садржина писмено сачињених признаница, по којима је исплата купопродајне цене делом извршена пре него што је закључен споразум о исплати накнаде за експроприсане непокретности и извршен пренос средстава по том основу покојном ВВ.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд на основу садржине непосредно изведених доказа извршио њихову оцену појединачно и у склопу, те у складу са чланом 231. ЗПП извео закључак да утврђене околности везане за имовинске прилике чланова породице ..., као и организација породичног живота не потврђују наводе тужбе по којима је отац поклонио спорни износ туженом у сврху куповине непокретности парц. бр. .. и .. у КО ... .

Наиме, чињенице везане за стицање и трошење имовине у породичном домаћинству које су чинили тужени и његови родитељи утврђене су на основу изјава чланова тог домаћинства, а тужиља о наводима на којима заснива тужбу нема непосредног сазнања. Чињенично је утврђено да су непокретности експроприсане 2009. године представљале заједнички стечену имовину супружника ВВ и ДД, као и да су оне биле предмет уговора о доживотном издржавању који је до експропријације непокретности реализован 15 година. ДД је појаснила функционисање брачног живота и на који начин је покојни ВВ располагао новцем добијеним од експропријације. Тужени је у време куповине непокретности био запослен и имао уштеђевину добијену од бабе по мајци. Сведоци који тврде да је непокретност туженог купљена новцем од експропријације немају непосредног сазнања о пореклу новца, а њихове тврдње о трошењу новца добијеног на име експропријације непокретности која је представљала заједничку тековину супружника не произлазе из писаних исправа. Изјаве и предузете радње покојног ВВ, о којима се сведоци изјашњавају, потврђују једино чињеницу да је као отац туженог учествовао у усменим преговорима који су претходили закључењу уговора, па када сведок ЂЂ наводи да је стварна купопродајна цена различита како од оне наведене у писмено закљученом уговору, тако и од оне коју је тужени исплатио по садржини приложених признаница, не могу се прихватити ревизијски наводи да је побијана пресуда заснована на непотпуно и неправилно утврђеном чињеничном стању.

Према одредбама члана 231. ЗПП на тужиљи је био терет доказивања чињенице да је покојни ВВ поклонио туженом спорни новчани износ, па пошто она није доказала да је поклон учињен, односно која количина новца је била предмет поклона, нема услова за примену одредби члана 66. Закона о наслеђивању Републике Србије. Из наведених разлога, преостали наводи ревизије остају без утицаја на законитост побијане пресуде.

Правилно је на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП, одлучено о парничним трошковима.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Владислава Милићевић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић